

Arrest

nr. 266 178 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat V. HAUQUIER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 19 februari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 13 juli 2020 om internationale bescherming. Op 26 augustus 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in het departement San Salvador met uw ouders en uw jongere broer J. E. (...).

In 2013 verhuisden jullie van Soyapango naar Panchimalco nadat jullie voordeur in Soyapango door een bende beklad werd. Hierop overschilderde uw vader de deur waarop de bende jullie zei dat dat niet mocht en jullie de letters en nummers moesten laten staan. Als jullie het opnieuw overschilderden, zouden jullie de gevolgen moeten ondergaan. In datzelfde jaar startte u met uw studie psychologie aan de Universidad Technologia de El Salvador in San Salvador. In september 2019 behaalde u uw diploma.

In 2005 werd uw halfbroer vermoord door leden van een bende in Constitucion. Hij was zelf geen bendelid, maar een jeugdvriend van hem wel. Deze werd bij een drive-by schietpartij onder vuur genomen, waarbij ook uw halfbroer dodelijk geraakt werd.

In 2017 begon u als stagiaire te werken voor INJUVE, een overheidsinstelling die zich inzet voor de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren in El Salvador. U organiseerde jongerenontmoetingen en bemande af en toe de mobiele kliniek waarbij thema's zoals seksualiteit, drugs, familie, bendeproblemen en educatieve problemen behandeld werden en jongeren een snel consult konden krijgen. INJUVE heeft verschillende zetels doorheen El Salvador, u werkte vooral op de zetel in Zacamil. Gezien er weinig jongeren naar jullie toekwamen, bezochten jullie ook scholen of instituten om meer bereik te hebben.

Eén van de jongeren in Instituto Nacional del Uruguay zocht in juni of juli 2019 toenadering tot u omdat haar vriendje een bendelid was en wilde dat zij zich ook zou aansluiten. Zij weigerde dit, verhuisde, maar haar vriendje vond haar terug. Ze vertelde u dat ze pakjes voor de bende moest verdelen, hoe de bende intern werkte en ook hoe het toetredingsproces in zijn werk ging. Eind september 2019 vertelde ze u dat ze haar opnieuw gevonden hadden en dat ze niet langer naar het instituut kon komen omdat ze waarschijnlijk in de gaten gehouden werd en niemand anders wilde betrekken in haar problemen. Nadien kwam zij niet meer naar het instituut. Begin november 2019 verliet u samen met enkele collega's het instituut toen jullie opgewacht werden door twee personen. Zij doorzochten jullie spullen en zagen op een document van een collega de naam van een patiënt staan, waarop ze hem bij de nek grepen, hem vroegen wat dat betekende en hem sloegen. Tegen u en de andere collega's riepen ze dat jullie weg moesten gaan en niet meer naar achter mochten kijken.

U vertelde dit aan uw vader en hij wilde een oplossing zoeken omdat hij geen tweede keer een kind wilde verliezen. Nadien bleef u thuis. Enkel op 22 januari 2020 verliet u het huis om uw certificaat van psychologie af te halen.

Op 18 februari 2020 stapte u op het vliegtuig in El Salvador waarop u op 19 februari 2020 via Spanje in België aan kwam. Op 13 juli 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador dat uw patiënte of haar liefje die tot de bende 18 behoort, u kunnen opsporen. Verder vreest u ook dat de bendes, wanneer u na zulke lange periode terugkeert naar El Salvador, zich zullen afvragen waarom u bent weg geweest en waar u was. Uw neef, waar uw familie geen contact mee heeft, behoort tot een bende en u vreest eveneens dat hij u zal afpersen als u terugkeert.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw halfbroer, drie krantenartikelen over de moord op uw halfbroer door een bende in 2005, één krantenartikel over een moord op een jongen in uw wijk in augustus 2018, krantenartikelen over algemeen geweld in El Salvador, een brochure van Don Bosco Brussel, algemeen reisadvies voor reizigers van België naar El Salvador, uw reisdocumenten naar België, een werkdocument van INJUVE en een werkattest op uw naam van INJUVE.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen niet afgeleid kan worden dat u bij het incident van begin november 2019 persoonlijk geïdenteerd werd door de bende omwille van de gesprekken die u voerde met een patiënte in het Instituto Nacional del Uruguay (CGVS, p. 16-18). Zo verklaart u dat twee bendeleden u en uw collega's benaderden en dat ze jullie rugzakken controleerden en jullie duwden (CGVS, p. 17). Nadat ze bij een collega een naam op een document zagen staan, hadden ze geen aandacht meer voor de documenten van u en de andere collega's en maanden ze jullie aan om weg te gaan, hetgeen jullie deden (CGVS, p. 17 en 23). Hieruit kan niet afgeleid worden dat u bij dit incident persoonlijk geïdenteerd werd door de bendeleden. Gevraagd of er een link is tussen dit incident en uw patiënte, stelt u dat dat zo is omdat de twee bendeleden op zoek waren naar iets en dit gebeurde nadat uw patiënte zei dat ze gevolgd werd (CGVS, p. 23). Deze verklaring weet opnieuw niet te overtuigen. Immers waren zij niet op zoek naar u of naar namen van uw patiënten. Nadat de twee bendeleden een naam op het document van uw collega zagen staan, maanden ze u en de overige aanwezigen aan om te vertrekken (CGVS, p. 17). Moest u, omwille van uw gesprekken met het meisje, geïdenteerd worden, zouden zij logischerwijs u niet zomaar wegsturen. Gevraagd of u ergens uit kon afleiden dat u persoonlijk geïdenteerd werd, stelt u dat dat niet het geval is, maar dat u die patiënte wel steunde en vertelde dat ze meer kon dan onder dwang in een bende te stappen (CGVS, p. 23). Hieruit kan echter geen directe, persoonlijke vrees afgeleid worden.

Uw verklaringen omtrent dit incident zijn bovendien zo summier dat de geloofwaardigheid ervan eveneens in vraag gesteld wordt. Zo is het erg vreemd dat u de naam niet kent van uw collega bij INJUVE die bij het incident van begin november 2019 hard aangepakt werd door de bende (CGVS, p. 22). Dat u zich bovendien niet informeerde over hoe uw collega het stelde na dit incident, noch of uw collega's nog problemen kenden, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen daar toch enige betrokkenheid verwacht kan worden (CGVS, p. 22). Gevraagd naar de bende waartoe deze aanvallers behoorden, antwoordt u ook weinig overtuigend door te stellen dat u "veronderstelt" bij de bende 18 (CGVS, p. 22). Dat u hier evenmin een overtuigende verklaring weet af te leggen, is opnieuw vreemd.

Bijkomstig kan hierbij opgemerkt worden dat het erg opmerkelijk is dat de bendeleden een naam van een patiënt zagen staan op de documenten van uw collega (CGVS, p. 17 en 22). U verklaarde namelijk eerder dat patiënten niet bij naam genoemd werden bij INJUVE, maar een code toegekend kregen (CGVS, p. 9 en 22). Hiernaar gevraagd hoe het dan kan dat er een naam op dat document stond, stelt u dat u dat ook verbaasde, maar dat u vermoedt dat uw collega zich de situatie van de patiënt erg aantrok (CGVS, p. 22-23). Deze verklaring houdt echter geen steek daar er net dan verwacht kan worden dat er omzichtig met de naam van de patiënt omgesprongen wordt.

De geloofwaardigheid van dit incident wordt verder in twijfel getrokken doordat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat dit incident plaatsvond enkele dagen nadat uw patiënte u vertelde dat ze niet langer naar de therapie kon komen omdat ze opnieuw ontdekt was (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat er een maand en enkele dagen passeerden tussen uw laatste gesprek met uw patiënte in september 2019 en het incident begin november 2019 (CGVS, p. 11, 17 en 21). Gevraagd naar deze inconsistentie stelt u dat u het niet meer weet, dat u toen erg zenuwachtig was en dat u een paar dagen later nog in het centrum geweest was (CGVS, p. 21). Deze verklaring weet deze inconsistentie echter niet op te heffen.

Verder kan er nog worden toegevoegd dat uw verklaringen wat betreft het meisje dat zich tot u wende in het Instituto Nacional del Uruguay en u vertelde over haar problemen met een bende, waardoor u vreest dat zij dit aan de bendeleden vertelde en u bijgevolg door hen geïdoleerd zou worden (CGVS, p. 17-18 en 21), bijzonder vaag en beperkt zijn. Zo is het erg vreemd dat u zich de naam van dit meisje niet herinnert, hoewel u twee of drie keer per maand een sessie met haar had in de periode van juni 2019 tot september 2019 (CGVS, p. 17, 19, 20 en 21). Gevraagd naar de bende waarmee zij problemen kende, stelt u dat u "denkt" dat het de bende 18 is (CGVS, p. 20). Dat u hier niet met meer overtuiging of details op de proppen komt is reeds opmerkelijk. Hoewel u verklaart dat uw patiënte u vertelde over het reilen en zeilen van de bende, namelijk over hun toetredingsproces en de interne werking, weet u hier weinig gedetailleerd over te vertellen (CGVS, p. 17). Zo kent u geen namen van bendeleden, weet u niet wie haar vriendje en beste vriendin zijn die in de bende zaten en blijft u eveneens erg beknopt wanneer u gevraagd wordt naar wat het toetredingsproces juist inhield (CGVS, p. 20). Zo stelt u dat het proces afhangt van de baas van de klik en dat leden ofwel 18 seconden slagen moesten verdragen, ofwel seksuele relaties moesten hebben, ofwel iemand moesten doden, ofwel zich moesten auto-mutileren (CGVS, p. 20).

U haalde eveneens aan dat u vreest dat de bendeleden te weten komen waar u woont (CGVS, p. 18). Hierbij dient reeds opgemerkt te worden dat uw patiënten niet op de hoogte zijn van uw naam, waardoor het erg twijfelachtig is dat zij uw adres weten te achterhalen. Zo verklaarde u dat jullie op het werk een badge droegen met enkel jullie voornaam op en dat de patiënten jullie ook met jullie voornaam aanspraken (CGVS, p. 19). In de maanden tussen het incident van november 2019 en uw vertrek naar België in februari 2020 woonde u steeds op hetzelfde adres en kende u geen problemen, waaruit eveneens afgeleid kan worden dat uw patiënte, noch de bendeleden op de hoogte zijn van uw adres (CGVS, p. 23). Uw advocate merkte hierbij op dat u haar vertelde dat er ook binnen INJUVE bendeleden actief zijn die aan de gegevens van patiënten en werknemers kunnen geraken (CGVS, p. 23-24). Het gegeven dat u nog ruim drie maanden op hetzelfde adres kon wonen zonder problemen te kennen en ook uw ouders die nog steeds op dit adres wonen zonder noemenswaardige problemen, tonen echter aan dat de bende niet op de hoogte is van uw adres (CGVS, p. 23).

U verklaart dat uw halfbroer in 2005 vermoord werd door bendeleden in La Constitucion, El Salvador (CGVS, p. 13; document 3 en 4). Hoe ingrijpend dit zonder twijfel was voor uw familie en u, hieruit kan niet afgeleid worden dat u eveneens een persoonlijke vrees heeft ten aanzien van de bendes. Zo gaf u aan dat uw halfbroer op het moment van zijn overlijden niet bij u of uw gezin inwoonde en dat hij niet tot een bende behoorde (CGVS, p. 13-14). Verder verklaart u dat uw broer niet persoonlijk geïdoleerd werd bij deze drive-by schietpartij, maar wel een vriend die tot een bende behoorde (CGVS, p. 13-14). Gezien u verklaart dat u voor uw ontmoeting met het meisje in de therapie in 2019 geen problemen kende, kan niet afgeleid worden dat de moord op uw halfbroer in 2005 voor u ook problemen met bendes teweegbracht (CGVS, p. 18-19).

Volledigheidshalve dient hier ook aan toegevoegd te worden dat u reeds op 19 februari 2020 in België aankwam en pas op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u zo lang wachtte om een verzoek in te dienen, stelt u dat alles nieuw was toen u aankwam in België, de schoonmoeder van uw zus u hielp met alles te onderzoeken en jullie bang waren om ziek te worden omwille van de COVID-pandemie (CGVS, p. 11-12). Ermee geconfronteerd dat vijf maanden

wel erg lang is, stelt u dat u ook lang moest zoeken naar een advocaat waarmee u kon spreken voor u zich aanmeldde (CGVS, p. 12). Deze uitleg is echter niet afdoende daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij of zij zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land, een verzoek om internationale bescherming indient. Dat u hier nog bijna vijf maanden op liet wachten, getuigt opnieuw niet van een ernstige vrees in uw hoofde. Hoewel niet ontkend wordt dat de COVID-pandemie ervoor zorgde dat het aanmelden voor verzoekers om internationale bescherming moeizaam verliep en de wachttijden opliepen, kan dat voor u persoonlijk niet ingeroepen als verklaring voor uw vertraging. U kwam namelijk op 19 februari 2020 aan in België en het Klein Kasteeltje, waar u zich diende aan te melden voor uw verzoek om internationale bescherming, sloot de deuren omwille van de pandemie pas op 17 maart 2020 hetgeen u ruim de tijd gaf om uw verzoek sneller in te dienen (zie administratief dossier). Bovendien nam u reeds begin november 2019 de beslissing om El Salvador te verlaten, wat u nog ruim drie maanden de tijd gaf voor uw vertrek om te onderzoeken hoe de procedure in zijn werk zou gaan (CGVS, p. 11). U geeft bovendien aan dat u zowel van uw halfzus – die in Frankrijk verblijft –, als van uw schoonmoeder – die in België woont –, hulp ontving bij uw vlucht naar België, wat het weinig aannemelijk maakt dat u vijf maanden nodig had om te onderzoeken hoe u een verzoek om internationale bescherming moest indienen (CGVS, p. 11-12).

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als werknemer van een overheidsinstelling op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, een werkdocument van INJUVE en een werkattest van INJUVE op uw naam bewijzen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw stageplaats, hetgeen hier niet ter discussie staat. Het krantenartikel over de moord op een jongen in uw wijk in augustus 2018, toont dan weer aan dat er iemand in uw kolonie vermoord werd, doch geeft u hierbij zelf aan dat u en uw ouders geen problemen kenden met de MS-13 in uw kolonie aangezien jullie hen met rust lieten en zij jullie met rust lieten (CGVS, p. 15). Verder diende u ook krantenartikelen in over het algemene geweld in El Salvador, deze hebben geen directe link met uw persoonlijke problemen, waardoor deze geen andere kijk geven op uw verklaarde problemen. Ook het artikel in de brochure van Don Bosco Brussel bevat enkel algemene informatie over El Salvador. Het reisadvies voor Belgische reizigers naar El Salvador spreekt over het algemene geweld in het land en zegt niets over uw persoonlijke situatie in het land, waardoor het geen bewijswaarde bevat dat u persoonlijk en systematisch gevisieerd zou worden door bendes in El Salvador. Uw reisdocumenten tonen dan weer louter uw reis naar België aan, hetgeen hier niet ter discussie staat.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u gedurende meer dan een jaar niet in El Salvador verbleef. Hieruit zouden zij kunnen afleiden dat u naar een ander departement of het buitenland ging en dus beschikt over financiële middelen waardoor ze u zouden kunnen afpersen (CGVS, p. 18).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van

herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo kon er reeds geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de bendes in El Salvador die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit het land zie supra, waardoor het evenmin aannemelijk is dat u bij terugkeer naar El Salvador reeds onder de negatieve aandacht van de bendes zou staan, waardoor u potentieel gevaar zou kunnen lopen bij terugkeer. U verwees enkel naar een hypothetische angst dat u bij terugkeer gevaar zou lopen omdat u gedurende meer dan een jaar afwezig was en dat u bovendien gevaar loopt omdat een neef van u tot een bende behoort (CGVS, p. 18). Uit uw verdere verklaring blijkt echter dat u geen idee heeft tot welke bende uw neef behoort en dat noch u, noch uw gezin contact met hem had, waardoor het puur speculatief is dat hij u zou viseren bij terugkeer naar El Salvador (CGVS, p. 18). Ook uw angst dat de bende 18 u zou viseren bij terugkeer omdat u uw patiënte zei dat ze meer kon doen in het leven dan onder dwang in de bende stappen, is hypothetisch, daar u aangeeft dat u nergens uit kan afleiden dat deze bendeleden u persoonlijk viseren (CGVS, p. 23). Hoe dan ook, uw beschreven vrees blijft hypothetisch en vaag.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for

Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 6 en 10 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel meent verzoekster in hoofdorde dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Verzoekster poogt eerst aan te tonen dat de door haar aangehaalde vluchtmotieven verband houden met een (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met het Verdrag van Genève. Zij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, wat een politiek gemotiveerde daad is. Bendes hebben zich mettertijd aangepast aan de omstandigheden in gemarginaliseerde stedelijke gebieden en werden dankzij de afwezigheid van de Staat in de mogelijkheid gesteld om de controle uit te oefenen

over bepaalde gebieden, aldus verzoekster, die er ook nog op wijst dat de Immigration and Refugee Board of Canada reeds in 2016 meldde dat de territoriale aanwezigheid van bendes zich snel uitbreidt en dat de controle die zij uitoefenen in gemeenschappen sterker wordt, zodanig dat bendes aanwezig zijn en invloed uitoefenen in heel El Salvador. Verzoekster stelt dat het controleren van territorium bendes macht geeft over politiek en dat de bendes bovendien een buitengewoon niveau van sociale controle uitoefenen op de bevolking in de gebieden onder hun controle, waarbij zij deze sociale controle gebruiken als een wijze om hun macht te tonen aan de regering. Aldus worden de bendes volgens verzoekster beschouwd als de *“de facto autoriteit”*. Verzoekster wijst erop dat bendes bovendien samenwerken met politieke partijen en dat er met hen onderhandeld wordt. Zij meent dat er sprake is van *“zogenaamde derde generatie bendes die politieke macht verwerven en als doel hebben de samenleving waarbinnen ze opereren te controleren en te veranderen”* en die verwickeld zijn in een zeer complexe politieke oorlog. Bendes als MS-13 en Barrio 18 hebben evenveel macht als een Staat, maar hebben zich aan de controle van de Staat onttrokken, aldus verzoekster, die van oordeel is dat het zich verzetten tegen een bende in dit politiek klimaat gelijk is aan verzet tegen een macht die sterker is dan de Staat en dat het geen betoog hoeft *“dat bendes politieke macht uitoefenen en niet slechts uit zijn op persoonlijk gewin, maar voornamelijk trachten om hun macht te consolideren en personen bestraffen die hen uitdagen”*. Verzoekster citeert vervolgens uit het de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 en uit de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en stelt dat het *“onduidelijk (is) waarom bepaalde ernstige zaken vermeld in de COI Focus van 15.07.2019 plots onvermeld blijven in de COI Focus van 12.10.2020, dit terwijl de situatie in de praktijk niet veranderd lijkt te zijn”*. Verzoekster besluit dat uit de informatie waaruit zij citeert onomstotelijk blijkt *“dat de daden van vervolging door georganiseerde misdaadgroepen, zoals geweld en intimidatie in het geval van verzoekende partij, niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn”* en dat *“(d)e reden voor de vervolging (...) dus eveneens politiek van aard (is), wat maakt dat er duidelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging”*. Verzoekster stelt dat UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador vervolgd kunnen worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016. Uit de *“Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs”* van UNHCR van 31 maart 2010 blijkt volgens haar dat *“het concept politieke overtuiging in de brede zin geïnterpreteerd moet worden en dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie in het land van herkomst”*. Bovendien, zo stelt verzoekster, *“is UNHCR van mening dat het zich uiten tegen de activiteiten van een bende beschouwd kan worden als een overtuiging die kritisch is ten aanzien van de methoden of het beleid van degene aan de macht”*, zodat het gaat *“om een politieke overtuiging in de zin van het Vluchtelingenverdrag”*, die *“eveneens toegeschreven (kan) worden door de bende in geval een persoon niet ingaat op de door een bende gestelde eisen”*. Verzoekster betoogt verder dat T. J. Boerman *“stelt dat de analyse van de Belgische asielinstanties, waarbij het bendegeweld in El Salvador gekwalificeerd wordt als gemeenrechtelijk en crimineel van aard en bijgevolg geen uitstaan heeft met één van de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag, onvoldoende rekening houdt met de historische en huidige rol van bendes in de Salvadoraanse samenleving en de socio-politieke context waarin ze bestaan”* en dat Nansen dan weer van mening is *“dat de interpretatie van het concept politieke overtuiging door de Belgische asielinstanties niet in lijn is met het Vluchtelingenverdrag en de Kwalificatierichtlijn”*. Verzoekster stelt dat er in haar geval sprake is van een risicoprofiel *“omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende”* en citeert voormelde *Guidelines* van UNHCR waar deze stellen dat personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Vervolgens citeert verzoekster uit de *“Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs”* van UNHCR van 31 maart 2010 om te staven dat voor iemand als zij, van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoekster stelt dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip *“sociale groep”* vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in dit artikel de bewoordingen *“onder meer”* op een niet-limitatieve opsomming duiden. Zij concludeert: *“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.”*

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra), is de grond van vervolging in hoofddorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het weigeren gehoor te geven aan de

eisen van bendeleden, gelden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit is bij verzoekende partij duidelijk het geval, aangezien zij regelrecht inging tegen het gezag van de bendes. Zo wordt verzoekende partij aldus beschouwd door de bende als een persoon met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals het weigeren om gevolg te geven aan de eisen van de bende of activiteiten uitoefenen die ingaan tegen de regels van de bende, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om gevolg te geven aan een eis om te voldoen aan de wensen van de bende is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging van verzoekende partij dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die weigeren mee te werken met of te luisteren naar de bende tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij, als persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens stelt verzoekster met betrekking tot de door haar afgelegde verklaringen dat de adjunct-commissaris-generaal is overgegaan tot een “*ongeoorloofde lezing*” daarvan en er de verkeerde conclusies uit heeft getrokken om uiteindelijk te besluiten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zij stelt te volharden in haar verklaringen en problemen te zullen kennen “*vanwege haar activiteiten bij INJUVE, een overheidsinstelling die zich inzet voor de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren in El Salvador*”. Zij laakt dat de mening van de adjunct-commissaris-generaal voornamelijk gebaseerd is op haar veronderstelling dat zij niet persoonlijk geïnterviewd werd tijdens het incident van begin november 2019 en op een aantal verwaarloosbare ‘onwaarschijnlijkheden’ en/of inconsistenties en acht de motivering van de bestreden beslissing laakbaar, vermits op onvoldoende wijze wordt ingegaan op de verschillende vervolgingsgronden die zij heeft ingeroepen, alsook het feit dat zij in het verleden reeds het slachtoffer was van bendege geweld. Zij besluit:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra).”

Voorts voert verzoekster aan dat de vereiste van individualisatie van de vrees die de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing hanteert een obstakel is voor de correcte toepassing van het Verdrag van Genève en voor de erkenning van vervolgingspatronen die het geheel van de bevolking of een groep van personen treffen. Volgens haar wijst niets in de bewoordingen van de vluchtelingendefinitie erop dat een vluchteling individueel geïnterviewd moet worden, hetzij in het algemeen of meer dan andere vervolgte personen. Een gegronde vrees voor vervolging kan het gevolg zijn van verschillende persoonlijke en algemene factoren en van omstandigheden die losstaan van de individuele verzoeker, aldus verzoekster, die nog poneert dat het feit dat een groot aantal personen zich in eenzelfde situatie bevindt geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar deze juist kracht kan bijzetten.

Verzoekster laat gelden dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist aangezien bescherming niet alleen dient te worden geboden aan personen die reeds in het verleden vervolgd werden, doch ook aan personen die het risico lopen om vervolgd te worden, en dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Ook

is de geloofwaardigheid volgens verzoekster op zich geen voorwaarde om aanspraak te maken op een erkenning als vluchteling. Het onderzoek van de adjunct-commissaris-generaal mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door haar aangehaalde feiten, aldus verzoekster, die nog toevoegt dat hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, dit profiel wel betrokken moet worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Zij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast en wijst er hierbij op dat haar werkzaamheden bij een overheidsinstelling die zich inzet voor de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren onbetwistbaar een gegeven is dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming, gezien de situatie in El Salvador en dergelijk gedrag indruist tegen de regels van de bendes. Hierdoor moet volgens verzoekster het voordeel van de twijfel ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, als op de zwaarwichtigheid van de door haar aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook op de actualiteit ervan en moet worden besloten dat zij *“een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt”*.

Verzoekster laat voorts gelden dat *“(u)it objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name enerzijds personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, en anderzijds personen die werkzaam waren in een overheidsinstelling gericht op de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren”* en dat het in haar geval gaat om *“het feit dat zij problemen zal ondervinden met bendeleden vanwege haar werkzaamheden voor een overheidsinstelling en waarbij zij inging tegen de regels en het gezag van de bendes”*. Zij citeert in dit verband uit de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en uit de voornoemde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR. Verzoekster stelt andermaal te volharden in haar verklaringen en meent *“dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst”*.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing van het feit dat de ouders nog steeds op hetzelfde adres wonen en geen noemenswaardige problemen zouden kennen, verwijst verzoekster naar een citaat van T. J. Boerman hierover.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing over de situatie van terugkeerders naar El Salvador laat verzoekster het volgende gelden:

“Vooreerst heeft het feit dat verzoekende partij geen idee heeft tot welke bende haar neef behoort geen invloed op haar vrees voor vervolging door die neef bij een eventuele terugkeer naar El Salvador. Het is immers voldoende dat de neef behoort tot een bende, aangezien alle bendes die actief zijn in El Salvador aan afpersing doen en hierbij geen geweld schuwen.

Human Rights Watch bevestigt dat het lot van personen die terugkeren naar El Salvador niet systematisch gemonitord wordt, wat het moeilijk maakt om hierop een duidelijk zicht te krijgen:

“(…)”⁵⁷ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

Human Rights Watch slaagde erin 138 gevallen van Salvadoranen te identificeren die gedood werden na hun uitwijzing uit de Verenigde Staten. Het onderzoek van Human Rights Watch wijst uit dat in de realiteit het aantal veel hoger ligt. Er zijn echter geen officiële cijfers beschikbaar. Daarnaast identificeerde Human Rights Watch 70 gevallen waarin terugkeerders het slachtoffer werden van seksueel geweld, foltering, verdwijning en ander geweld begaan door bendes. Ook deze gevallen zijn moeilijk te identificeren omdat ze zelden gerapporteerd worden door de media of autoriteiten⁵⁸:

“(…)”⁵⁹ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

In veel gevallen stelde Human Rights Watch een duidelijke link vast tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht⁶⁰:

“(…)”⁶¹

(Vrije vertaling: (...)).

Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen. Verder zijn personen die vanuit het buitenland terugkeren met inkomsten een doelwit voor afpersing⁶²:

"(...)"⁶³ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

Bovendien zijn Salvadoranen die lange tijd in het buitenland verbleven niet meer bekend met de ongeschreven regels opgelegd door bendes waardoor ze een risico lopen slachtoffer te worden van geweld omwille van het niet-respecteren van deze regels⁶⁴:

"(...)"⁶⁵ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

Bendes hebben een gesofisticeerd communicatienetwerk dat hen toelaat een ontheemde persoon binnen een korte tijdspanne te lokaliseren. Ze kunnen hiervoor rekenen op een uitgebreid netwerk van informanten. De samenleving in El Salvador is bovendien heel hecht waardoor nieuws zich snel verspreidt⁶⁶:

"(...)"⁶⁷ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

De VN-speciale rapporteur voor de mensenrechten van intern ontheemden meldt dat een aanzienlijk aantal incidenten werd gedocumenteerd waarbij personen die terugkeerden naar El Salvador door bendes werden gedood of in uiterst precare situaties leven⁶⁸:

"(...)"⁶⁹ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

Human Rights Watch concludeert in zijn rapport *Deported to danger* dat gezien het aanzienlijk niveau van geweld in El Salvador, terugkeerders worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging voor hun leven of fysieke integriteit. Daarom roept Human Rights Watch op om, in geval deze personen niet als vluchteling worden erkend, complementaire vormen van bescherming te voorzien⁷⁰:

"(...)"⁷¹ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

Ook expert Thomas Boerman bevestigt dat personen die bendegegeweld ontvluchten en gedwongen worden terug te keren naar El Salvador vermoord worden of blootgesteld worden aan extreme vormen van geweld⁷²:

"(...)"⁷³ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).

Of nog:

"(...)"⁷⁴ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...))."

Wat betreft het 'laattijdig' indienen van haar verzoek om internationale bescherming, laat verzoekster het volgende gelden:

"Dat verwerende partij er met andere woorden van uitgaat dat het gedrag van verzoekende partij er op wijst dat zij niet subjectief angstig was. Deze redenering is het gevolg van het idee dat een gegronde vrees voor vervolging bestaat uit een subjectieve en objectieve component. De subjectieve component heeft betrekking op de gemoedstoestand van de verzoekende partij, zij moet subjectief vervolging vrezen, angstig zijn voor vervolging. En deze angst dient ondersteund te worden door een objectieve situatie.

Hathaway stelt vast dat voor het aantonen van de subjectieve vrees asielinstanties vaak teruggrijpen naar indicatoren die hoogst problematisch zijn. Gebrek aan angst wordt vastgesteld uit gedrag dat de verzoeker voor zijn vlucht stelde dat zijn risico op vervolging verhoogde; uit het feit dat een persoon niet meteen het land ontvlucht is; of dat geen asiel gevraagd werd in landen van doorreis⁷⁵:

"(...)"⁷⁶

(Vrije vertaling: (...)).

Er kan niet verwacht worden dat individuen die een vrees voor vervolging koesteren zich op een eenvormige manier gedragen en reageren. Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat wanneer geconfronteerd met eenzelfde dreiging, individuen op een verschillende manier kunnen reageren en dat individuele, contextuele en culturele elementen meespelen.⁷⁷⁷⁸

Anthony Goods, professor sociale antropologie, schrijft in dit verband:

"(...)"⁷⁹

(Vrije vertaling: (...)).

Volgens Hathaway is deze tweeledige benadering van de gegronde vrees niet verdedigbaar in internationaal recht⁸⁰:

"(...)"⁸¹

(Vrije vertaling: (...)).

De subjectieve vrees heeft geen relevantie binnen het vluchtelingenrecht en Vrees' betekent dat het eigenlijke risico toekomstgericht beoordeeld wordt⁸² (zie supra):

"(...)"⁸³ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...)).”

Verder stelt verzoekster dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert zij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad. Zij stelt vervolgens dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. Zij merkt tevens op dat zij, waar mogelijk, getracht heeft haar relaas te staven door documenten neer te leggen.

Verzoekster besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging heeft omwille van haar risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die haar zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. De grond van de vervolging is in haar geval in hoofdorde “*die van de politieke overtuiging*” en in ondergeschikte orde het behoren tot een sociale groep. Hiermee rekening houdend, dient haar de status van vluchteling te worden toegekend.

In een tweede middelonderdeel meent verzoekster in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoekster vangt dit middelonderdeel aan met een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Vervolgens voert zij aan dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voert verzoekster aan dat de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gebruikte bronnen, met name voormelde COI Focus “*El Salvador: situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, allerminst eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien.

Zij citeert uit de COI Focus “*El Salvador: situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en vervolgens uit de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 en merkt op dat “*de meer recente versie van de COI Focus beduidend minder uitgebreid ingaat op de aard van het geweld in El Salvador, zonder dat wordt aangetoond dat de aard van geweld onderhevig is geweest aan veranderingen om deze omissie te verantwoorden*” en dat het erop lijkt dat het CGVS “*moedwillig het één en ander verzwijgt of niet langer aanhaalt om op die wijze de aard van het geweld te minimaliseren*”. Uit het laatstgenoemde rapport blijkt volgens verzoekster “*duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is*” nu er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing maakt de motivering ervan volgens haar gebrekkig en lacunair. Nog volgens verzoekster is de motivering betreffende de subsidiaire bescherming allerminst uitvoerig en verklaart de adjunct-commissaris-generaal niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd. Vervolgens haalt verzoekster tal van bronnen aan die volgens haar aantonen “*dat El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld is en waar geweld schering en inslag is*” en dat “*(d)e aard van het geweld (...) zowel gericht als willekeurig van aard (is)*”. Zij wijst er ook nog op dat El Salvador de hoogste moordgraad in Amerika heeft. Zij besluit dat El Salvador gekenmerkt wordt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit en voegt hieraan toe dat “*dit geweld ook gekenmerkt is door een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de bendes en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten*”. Zij stelt dan ook van mening te zijn “*dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor haar leven of haar persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet*”.

In een derde middelonderdeel vraagt verzoekster in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, daar de adjunct-commissaris-generaal haar relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met “*de algemene en persoonlijke situatie*” waarin zij verkeert “*in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen*”.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 10 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in deze context niet vanzelfsprekend is, (ii) uit haar verklaringen niet afgeleid kan worden dat zij bij het incident van begin november 2019 persoonlijk geviseerd werd door de bende omwille van de gesprekken die zij voerde met een patiënte in het *Instituto Nacional del Uruguay*, (iii) haar verklaringen over het incident van begin november 2019 bovendien zo summier zijn dat de geloofwaardigheid ervan eveneens in vraag gesteld wordt, (iv) de geloofwaardigheid van het incident van begin november 2019 verder in twijfel getrokken wordt doordat zij hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS inconsistente verklaringen aflegde, (v) haar verklaringen wat betreft het meisje dat zich in het *Instituto Nacional del Uruguay* tot haar wendde bijzonder vaag en beperkt zijn, (vi) het erg twijfelachtig is dat de bendeleden haar adres weten te achterhalen, (vii) uit de

moord op haar halfbroer in 2005 niet afgeleid kan worden dat zij eveneens een persoonlijke vrees heeft ten aanzien van de bendes, (viii) zij reeds op 19 februari 2020 in België aankwam en pas op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, (ix) haar profiel als werknemer van een overheidsinstelling op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en (x) de door haar neergelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen, omdat (B) zij niet heeft aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster haalt verschillende redenen aan voor haar vertrek uit haar land van herkomst, El Salvador. Vooreerst verklaart zij dat haar halfbroer in 2005 werd vermoord door leden van een bende. Daarnaast haalt zij aan dat zij in 2013 verhuisden van Soyapango naar Panchimalco nadat hun voordeur in Soyapango door een bende beklad werd en de bende hen had gezegd dat zij de deur niet mochten overschilderen en de letters en nummers moesten laten staan. Ook haalt zij aan dat in juni of juli 2019, in het kader van haar werk voor INJUVE, een overheidsinstelling die zich inzet voor de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren in El Salvador, een meisje toenadering tot haar zocht omdat haar vriendje een bendelid was en wilde dat zij zich ook zou aansluiten, wat zij weigerde. Het meisje zou eind september een laatste keer gekomen zijn naar het instituut dat verzoekster in het kader van haar werk bezocht. Verzoekster verklaart dat zij toen zij begin november 2019 samen met enkele collega's het instituut verliet werden opgewacht door twee personen die hun spullen doorzochten en, nadat ze op een document van een collega de naam van een patiënt zagen staan, deze collega bij de nek grepen, hem vroegen wat dat betekende en hem sloegen. Tegen haar en de andere collega's zouden ze hebben geroepen dat ze weg moesten gaan en niet meer naar achter mochten kijken. Nadien zou verzoekster, op een enkele keer na, zijn thuisgebleven tot zij op 18 februari 2020 El Salvador verliet. Tot slot haalt verzoekster nog aan dat zij ook nog vreest dat zij bij terugkeer zal worden afgeperst door haar neef, die tot een bende behoort.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in El Salvador persoonlijk gevisieerd wordt en dat aan het door haar voorgehouden incident begin november 2019 geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de moord in 2005 op de halfbroer van verzoekster wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Hoe ingrijpend dit zonder twijfel was voor uw familie en u, hieruit kan niet afgeleid worden dat u eveneens een persoonlijke vrees heeft ten aanzien van de bendes. Zo gaf u aan dat uw halfbroer op het moment van zijn overlijden niet bij u of uw gezin woonde en dat hij niet tot een bende behoorde (CGVS, p. 13-14). Verder verklaart u dat uw broer niet persoonlijk gevisieerd werd bij deze drive-by schietpartij, maar wel een vriend die tot een bende behoorde (CGVS, p. 13-14). Gezien u verklaart dat u voor uw ontmoeting met het meisje in de therapie in 2019 geen problemen kende, kan niet afgeleid

worden dat de moord op uw halfbroer in 2005 voor u ook problemen met bendes teweegbracht (CGVS, p. 18-19)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft het incident begin november 2019 waarbij een collega van verzoekster zou zijn geslagen, verzoeksters verklaringen over het meisje dat haar vertelde over haar problemen met een bende en verzoeksters vrees dat de benedeleden zouden te weten komen waar zij woont, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen niet afgeleid kan worden dat u bij het incident van begin november 2019 persoonlijk geïnterviewd werd door de bende omwille van de gesprekken die u voerde met een patiënte in het Instituto Nacional del Uruguay (CGVS, p. 16-18). Zo verklaart u dat twee benedeleden u en uw collega's benaderden en dat ze jullie rugzakken controleerden en jullie duwden (CGVS, p. 17). Nadat ze bij een collega een naam op een document zagen staan, hadden ze geen aandacht meer voor de documenten van u en de andere collega's en maanden ze jullie aan om weg te gaan, hetgeen jullie deden (CGVS, p. 17 en 23). Hieruit kan niet afgeleid worden dat u bij dit incident persoonlijk geïnterviewd werd door de benedeleden. Gevraagd of er een link is tussen dit incident en uw patiënte, stelt u dat dat zo is omdat de twee benedeleden op zoek waren naar iets en dit gebeurde nadat uw patiënte zei dat ze gevolgd werd (CGVS, p. 23). Deze verklaring weet opnieuw niet te overtuigen. Immers waren zij niet op zoek naar u of naar namen van uw patiënten. Nadat de twee benedeleden een naam op het document van uw collega zagen staan, maanden ze u en de overige aanwezigen aan om te vertrekken (CGVS, p. 17). Moest u, omwille van uw gesprekken met het meisje, geïnterviewd worden, zouden zij logischerwijs u niet zomaar wegsturen. Gevraagd of u ergens uit kon afleiden dat u persoonlijk geïnterviewd werd, stelt u dat dat niet het geval is, maar dat u die patiënte wel steunde en vertelde dat ze meer kon dan onder dwang in een bende te stappen (CGVS, p. 23). Hieruit kan echter geen directe, persoonlijke vrees afgeleid worden.

Uw verklaringen omtrent dit incident zijn bovendien zo summier dat de geloofwaardigheid ervan eveneens in vraag gesteld wordt. Zo is het erg vreemd dat u de naam niet kent van uw collega bij INJUVE die bij het incident van begin november 2019 hard aangepakt werd door de bende (CGVS, p. 22). Dat u zich bovendien niet informeerde over hoe uw collega het stelde na dit incident, noch of uw collega's nog problemen kenden, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen daar toch enige betrokkenheid verwacht kan worden (CGVS, p. 22). Gevraagd naar de bende waartoe deze aanvallers behoorden, antwoordt u ook weinig overtuigend door te stellen dat u "veronderstelt" bij de bende 18 (CGVS, p. 22). Dat u hier evenmin een overtuigende verklaring weet af te leggen, is opnieuw vreemd. Bijkomstig kan hierbij opgemerkt worden dat het erg opmerkelijk is dat de benedeleden een naam van een patiënt zagen staan op de documenten van uw collega (CGVS, p. 17 en 22). U verklaarde namelijk eerder dat patiënten niet bij naam genoemd werden bij INJUVE, maar een code toegekend kregen (CGVS, p. 9 en 22). Hiernaar gevraagd hoe het dan kan dat er een naam op dat document stond, stelt u dat u dat ook verbaasde, maar dat u vermoedt dat uw collega zich de situatie van de patiënt erg aantrok (CGVS, p. 22-23). Deze verklaring houdt echter geen steek daar er net dan verwacht kan worden dat er omzichtig met de naam van de patiënt omgesprongen wordt.

De geloofwaardigheid van dit incident wordt verder in twijfel getrokken doordat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat dit incident plaatsvond enkele dagen nadat uw patiënte u vertelde dat ze niet langer naar de therapie kon komen omdat ze opnieuw ontdekt was (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat er een maand en enkele dagen passeerden tussen uw laatste gesprek met uw patiënte in september 2019 en het incident begin november 2019 (CGVS, p. 11, 17 en 21). Gevraagd naar deze inconsistentie stelt u dat u het niet meer weet, dat u toen erg zenuwachtig was en dat u een paar dagen later nog in het centrum geweest was (CGVS, p. 21). Deze verklaring weet deze inconsistentie echter niet op te heffen.

Verder kan er nog worden toegevoegd dat uw verklaringen wat betreft het meisje dat zich tot u wende in het Instituto Nacional del Uruguay en u vertelde over haar problemen met een bende, waardoor u vreest dat zij dit aan de benedeleden vertelde en u bijgevolg door hen geïnterviewd zou worden (CGVS, p. 17-18 en 21), bijzonder vaag en beperkt zijn. Zo is het erg vreemd dat u zich de naam van dit meisje niet herinnert, hoewel u twee of drie keer per maand een sessie met haar had in de periode van juni 2019 tot september 2019 (CGVS, p. 17, 19, 20 en 21). Gevraagd naar de bende waarmee zij problemen kende, stelt u dat u "denkt" dat het de bende 18 is (CGVS, p. 20). Dat u hier niet met meer overtuiging of details op de proppen komt is reeds opmerkelijk. Hoewel u verklaart dat uw patiënte u vertelde over het reilen en zeilen van de bende, namelijk over hun toetredingsproces en de interne werking, weet u hier weinig gedetailleerd over te vertellen (CGVS, p. 17). Zo kent u geen namen van benedeleden, weet u niet wie haar vriendje en beste vriendin zijn die in de bende zaten en blijft u eveneens erg beknopt wanneer u gevraagd wordt naar wat het toetredingsproces juist inhield (CGVS, p. 20). Zo stelt u dat het proces

afhing van de baas van de kliek en dat leden ofwel 18 seconden slagen moesten verdragen, ofwel seksuele relaties moesten hebben, ofwel iemand moesten doden, ofwel zich moesten auto-mutileren (CGVS, p. 20).

U haalde eveneens aan dat u vreest dat de benedeleden te weten komen waar u woont (CGVS, p. 18). Hierbij dient reeds opgemerkt te worden dat uw patiënten niet op de hoogte zijn van uw naam, waardoor het erg twijfelachtig is dat zij uw adres weten te achterhalen. Zo verklaarde u dat jullie op het werk een badge droegen met enkel jullie voornaam op en dat de patiënten jullie ook met jullie voornaam aanspraken (CGVS, p. 19). In de maanden tussen het incident van november 2019 en uw vertrek naar België in februari 2020 woonde u steeds op hetzelfde adres en kende u geen problemen, waaruit eveneens afgeleid kan worden dat uw patiënte, noch de benedeleden op de hoogte zijn van uw adres (CGVS, p. 23). Uw advocate merkte hierbij op dat u haar vertelde dat er ook binnen INJUVE benedeleden actief zijn die aan de gegevens van patiënten en werknemers kunnen geraken (CGVS, p. 23-24). Het gegeven dat u nog ruim drie maanden op hetzelfde adres kon wonen zonder problemen te kennen en ook uw ouders die nog steeds op dit adres wonen zonder noemenswaardige problemen, tonen echter aan dat de bende niet op de hoogte is van uw adres (CGVS, p. 23).

(...)

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als werknemer van een overheidsinstelling op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke."

Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat de adjunct-commissaris-generaal is overgegaan tot een "ongeoorloofde lezing" van haar verklaringen en er de verkeerde conclusies uit heeft getrokken, het volharden in haar verklaringen, het poneren dat zij problemen zal kennen vanwege haar activiteiten bij INJUVE, het opmerken dat haar verklaringen tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van haar, het opperen dat de vereiste van individualisatie van de vrees die de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing hanteert een obstakel is voor de correcte toepassing van het Verdrag van Genève en voor de erkenning van vervolgingspatronen die het geheel van de bevolking of een groep van personen treffen, het voeren van een algemeen en theoretisch betoog over de nood aan een toekomstgericht onderzoek en het wijzen op haar werkzaamheden bij een overheidsinstelling die zich inzet voor de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Door wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar ouders nog steeds op hetzelfde adres wonen en geen noemenswaardige problemen zouden kennen, te verwijzen naar een citaat van T. J. Boerman waaruit blijkt dat wanneer vluchtelingen El Salvador ontvluchten als reactie op vervolging of bedreiging, hun geliefden die thuisblijven over het algemeen terughoudend, zo niet volledig onwillig zijn om met hen te communiceren over wat er zich heeft afgespeeld sinds hun vertrek, waardoor asielzoekers niet op de hoogte zijn van belangrijke informatie wanneer zij de feiten van hun zaak voorleggen aan advocaten en juridische besluitvormers, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststellingen dat haar patiënten – en dus ook het meisje dat problemen zou hebben gekend met een bendelid – niet op de hoogte zijn van haar naam en van haar adres, dat zij nog ruim drie maanden op hetzelfde adres kon wonen zonder problemen te kennen en dat uit niets blijkt dat haar ouders niet meer op hetzelfde adres zouden wonen en na haar vertrek noemenswaardige problemen zouden hebben gekend. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat benedeleden, zo kan worden aangenomen dat zij naar verzoekster op zoek zouden zijn – *quod non* – niet op de hoogte zijn van het adres van verzoekster.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Hierbij komt nog dat verzoekster na haar aankomst in België lang gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting: *“Volledigheidshalve dient hier ook aan toegevoegd te worden dat u reeds op 19 februari 2020 in België aankwam en pas op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u zo lang wachtte om een verzoek in te dienen, stelt u dat alles nieuw was toen u aankwam in België, de schoonmoeder van uw zus u hielp met alles te onderzoeken en jullie bang waren om ziek te worden omwille van de COVID-pandemie (CGVS, p. 11-12). Ermee geconfronteerd dat vijf maanden wel erg lang is, stelt u dat u ook lang moest zoeken naar een advocaat waarmee u kon spreken voor u zich aanmeldde (CGVS, p. 12). Deze uitleg is echter niet afdoende daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij of zij zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land, een verzoek om internationale bescherming indient. Dat u hier nog bijna vijf maanden op liet wachten, getuigt opnieuw niet van een ernstige vrees in uw hoofde. Hoewel niet ontkend wordt dat de COVID-pandemie ervoor zorgde dat het aanmelden voor verzoekers om internationale bescherming moeizaam verliep en de wachttijden opliepen, kan dat voor u persoonlijk niet ingeroepen als verklaring voor uw vertraging. U kwam namelijk op 19 februari 2020 aan in België en het Klein Kasteeltje, waar u zich diende aan te melden voor uw verzoek om internationale bescherming, sloot de deuren omwille van de pandemie pas op 17 maart 2020 hetgeen u ruim de tijd gaf om uw verzoek sneller in te dienen (zie administratief dossier). Bovendien nam u reeds begin november 2019 de beslissing om El Salvador te verlaten, wat u nog ruim drie maanden de tijd gaf voor uw vertrek om te onderzoeken hoe de procedure in zijn werk zou gaan (CGVS, p. 11). U geeft bovendien aan dat u zowel van uw halfzus – die in Frankrijk verblijft –, als van uw schoonmoeder – die in België woont –, hulp ontving bij uw vlucht naar België, wat het weinig aannemelijk maakt dat u vijf maanden nodig had om te onderzoeken hoe u een verzoek om internationale bescherming moest indienen (CGVS, p. 11-12).”*

Verzoekster uit kritiek op deze redenering die er volgens haar van uitgaat dat zij niet subjectief angstig was en meent dat niet verwacht kan worden dat individuen die een vrees voor vervolging koesteren zich op een eenvormige manier gedragen en reageren. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Zo bepaalt artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, als een van de vijf cumulatieve voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat bepaalde aspecten van het relaas van de verzoeker om internationale bescherming die niet worden gestaafd met schriftelijke of andere bewijzen geen bevestiging behoeven, dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend of goede redenen heeft kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming van verzoekster stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en lijkt aan te geven dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Tenslotte herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort, uw identiteitskaart, een werkdocument van INJUVE en een werkattest van INJUVE op uw naam bewijzen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw stageplaats, hetgeen hier niet ter discussie staat. Het krantenartikel over de moord op een jongen in uw wijk in augustus 2018, toont dan weer aan dat er iemand in uw kolonie vermoord werd, doch geeft u hierbij zelf aan dat u en uw ouders geen problemen kenden met de MS-13 in uw kolonie aangezien jullie hen met rust lieten en zij jullie met rust lieten (CGVS, p. 15). Verder diende u ook krantenartikelen in over het algemene geweld in El Salvador, deze hebben geen directe link met uw persoonlijke problemen, waardoor deze geen andere kijk geven op uw verklaarde problemen. Ook het artikel in de brochure van Don Bosco Brussel bevat enkel algemene informatie over El Salvador. Het reisadvies voor Belgische reizigers naar El Salvador spreekt over het algemene geweld in het land en zegt niets over uw persoonlijke situatie in het land, waardoor

het geen bewijswaarde bevat dat u persoonlijk en systematisch geviseerd zou worden door bendes in El Salvador. Uw reisdocumenten tonen dan weer louter uw reis naar België aan, hetgeen hier niet ter discussie staat.”

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de vrees die verzoekster inroept om bij een eventuele terugkeer naar El Salvador door criminele bendes te worden geviseerd omdat zij gedurende meer dan een jaar niet in El Salvador verbleef, waaruit de bendes zouden kunnen afleiden dat zij naar een ander departement of het buitenland ging en dus over financiële middelen beschikt waardoor ze haar zouden kunnen afpersen, motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo kon er reeds geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de bendes in El Salvador die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit het land zie supra, waardoor het evenmin aannemelijk is dat u bij terugkeer naar El Salvador reeds onder de negatieve aandacht van de bendes zou staan, waardoor u potentieel gevaar zou kunnen lopen bij terugkeer. U verwees enkel naar een hypothetische angst dat u bij terugkeer gevaar zou lopen omdat u gedurende meer dan een jaar afwezig was en dat u bovendien

gevaar loopt omdat een neef van u tot een bende behoort (CGVS, p. 18). Uit uw verdere verklaring blijkt echter dat u geen idee heeft tot welke bende uw neef behoort en dat noch u, noch uw gezin contact met hem had, waardoor het puur speculatief is dat hij u zou viseren bij terugkeer naar El Salvador (CGVS, p. 18). Ook uw angst dat de bende 18 u zou viseren bij terugkeer omdat u uw patiënte zei dat ze meer kon doen in het leven dan onder dwang in de bende stappen, is hypothetisch, daar u aangeeft dat u nergens uit kan afleiden dat deze bendeleden u persoonlijk viseren (CGVS, p. 23). Hoe dan ook, uw beschreven vrees blijft hypothetisch en vaag.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.”

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Op basis van de informatie die voorligt, stelt de Raad vast dat de terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slaagt verzoekster hier niet in.

Waar verzoekster aanvoert dat het feit dat zij geen idee heeft tot welke bende haar neef behoort geen invloed heeft op haar vrees voor vervolging door die neef bij een eventuele terugkeer naar El Salvador, nu het voldoende is dat haar neef behoort tot een bende, aangezien alle bendes die actief zijn in El Salvador aan afpersing doen en hierbij geen geweld schuwen, doet zij geen afbreuk aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) noch zijzelf, noch haar gezin contact met hem had, waardoor het puur speculatief is dat hij haar zou viseren bij terugkeer naar El Salvador en dat (ii) de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. De Raad voegt hier nog aan toe dat een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Verzoekster beperkt zich voor het overige in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijst gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekster toont te dezen echter niet aan dat zij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Nu verzoekster in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zij in El Salvador persoonlijk geviséerd wordt omwille van haar werk bij INJUVE, haar gesprek met een meisje dat problemen zou hebben gekend met

een bendelid en de moord op haar halfbroer in 2005, is haar betoog dat zij op grond van deze gegevens als “*persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende*” een risicoprofiel heeft niet dienstig. Ook het betoog “*dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij*”, dat “*(u)it objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name enerzijds personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, en anderzijds personen die werkzaam waren in een overheidsinstelling gericht op de ontwikkeling en ondersteuning van jongeren*” en dat het in haar geval gaat om “*het feit dat zij problemen zal ondervinden met bendeleden vanwege haar werkzaamheden voor een overheidsinstelling en waarbij zij inging tegen de regels en het gezag van de bendes*” is niet dienstig, nu de verwijzing naar een algemene situatie of een profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke.

De vraag of de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten al dan niet verband houden met het Verdrag van Genève op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van de vaststellingen dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in El Salvador persoonlijk geïsoleerd wordt en dat aan het door haar voorgehouden incident begin november 2019 geen geloof kan worden gehecht *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet heeft aangetoond dat zij persoonlijk geïsoleerd wordt, dat bovendien aan het door haar voorgehouden incident begin november 2019 geen geloof kan worden gehecht en dat de verwijzing naar personen met een gelijkaardig profiel en naar haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van

Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (zie: “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Waar verzoekster aanvoert dat uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 blijkt dat meerdere bronnen gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat zij refereert aan dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en dat zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN